

felar, brister; brist, lucka. — 2) (bokh.) Ofullständig bok, skrift. [Defect.]

DEFEKTTARK, defä'ktårk, n. 5. (bokh.) Ark, som fattas eller blifvit skadadt, i bok, skrift.

DEFEKTEXEMPLAR, defä'ktäckssämplår, n. 5. (bokh.) Ofullständigt exemplar af bok, skrift.

DEFEKTIV, defä'ktiv, n. 5. (gram.) Ett böjligt ord, af hvilket icke alla formerna brukas. Sådana finnas både bland substantiver och verber. Ofullständigt ord. [Defectiv, Defektif, Defectivum.]

DEFEKTPACKE, m. 2. o. DEFEKTPACKA, f. 1. defä'kt--, (bokh.) Packe, innehållande defekter (se *Defekt*, s. m. 2), som af en bokhandlare återändas.

DEFENS, defä'nns, m. 5. (fortif.) Försöket att emotstå och tillintetgöra de anfall, som företagas.

DEFENSIV, defännsiv, a. 2. Som tjenar till försvar, till skydd. Försvars-. — Motsats: Offensiv. — S. m. Försvar. Brukas endast i definitiv form, t. ex.: *Hålla sig på d-en*, endast gå försvarsvis till väga. [— sif.]

DEFENSIV-ALLIANS, defännsiv-alliånnngs, m. 5. Se under *Allians*. [— if —.]

DEFENSIV-KRIG, n. 5. Krig, hvilket föres blott försvarsvis. Försvarskrig. [— if —.]

DEFENSIVT, defännsivt, adv. På ett sätt, att man endast försvarar sig. *Förhålla sig d.*, gå försvarsvis till väga. [— ift.]

DEFENSLINIE, defä'nnsli'nje, f. 3. (krigsk.) Se *Stryklinie*.

DEFICIT, defisitt, n. (lat.) Brist (i kassa o. s. v.). — *Syn.* *Brist*.

DEFILE, m. 5. (fr. *Défilé*) 1) Trång väg, pass. — 2) (krigsk.) Väg eller passage, så trång, att en trupp, som der skall tåga fram, måste falla af till så liten front, att en mindre fiendtlig styrka med lätthet kan försvara den.

DEFILERA, v. n. 1. (krigsk.) Marschera med liten front, i öppna eller slutna kolonner. Säges om trupper. — *Defilerering*, f. 2.

DEFINIERA, v. a. 1. (fil.) Tydligt, bestämdt och fullständigt uppgifva de väsendtliga kännetecknen på en sak, hvarigenom den skiljer sig ifrån alla andra; eller, med andra ord: bestämma ett begrepp genom uppräknande af dess väsendtliga kännetecken. — *Definierande*, n. 4. o. *Definiering*, f. 2.

DEFINIT, -- it, a. 2. (gram.) Bestämd. *D. artikel*, form.

DEFINITION, --- tschón, f. 3. (fil.) 1) Ett begrepps bestämning genom uppräknande af dess väsendtliga kännetecken. — 2) En tydlig och fullständig i ord framställd bild af ett begrepp. — Skiljer sig ifrån *Beskrifning* derigenom, att den sednare vanligtvis icke så noga och fullständigt uppgifver sakens väsendtliga kännetecken, utan mera håller sig vid de oväsentliga.

DEFINITIV, --- iv, a. 2. Slutlig, afgörande. *D. dom*, *fred*. [— if.]

DEFINITIVT, --- ivt, adv. På ett slutligt och afgörande sätt. [— ift.]

DEG, m. 2. 1) a) Sidesmjöl och vatten, blandadt med jäst och knådat, för att deraf baka bröd. *Jäst*, *ojäst d.* *Knåda d.* *Arbeta d-en på bordet*. Bildar åtskilliga sammansättningar, såsom *Surdeg*, *Limpdeg*, m. fl. — b) Kallas så äfven, när till nyssnämde blandning göres tillsatser af hvarjehanda andra ämnen, såsom socker, äggegulor o. d., för att deraf bereda åtskilliga ätbara saker. Man har sålunda *Deg* till pastejr,

tårtor, konfekt, m. m., som sammansättningsvis benämnas *Pastejdeg*, *Tårtdeg*, *Konfektdeg*, o. s. v. — c) *Massa* af mjöl, knådat och hoprördt med åtskilliga tillsatser, hvarmed kalkoner gödas. — 2) *Hoprörd massa* för hvarjehanda ändamål, som liknar *deg*, t. ex. *Senapsdeg*.

DEGA, v. a. 1. *D. ell. d. ned*, besmeta, öfversmeta med *deg*, göra *degig*. — *D. sig*, v. r. Blifva till *deg*, få beskaffenheten af *deg*.

DEGAKTIG, a. 2. Som till utseendet liknar *deg*. — *Degaktighet*, f. 3.

DEGARTAD, a. 2. Som till ämne och beskaffenhet liknar *deg*.

DEGBOLL, m. 2. Liten boll af sådan *deg*, hvarmed kalkoner gödas.

DEGBÅR, n. 5. Se *Måbår*.

DEGEL, degl, m. 2. pl. *deglar*. Kemiskt kärl, hvaruti ämnen utsätts för mycket höga temperaturers åverkan. Man har sådana af platin, silfver, porslín, eldfast lera och blyerts.

DEGELHÅL, n. 5. (tekn.) Hål på en glasugn, hvarigenom deglarne insätts.

DEGELTÅNG, f. 2. pl. — *tånger*. Stor tång med långa, böjda skänklar, hvarmed deglar tagas ur elden.

DEGENERERA, v. n. 1. Vanslägtas, urarta, försämrans.

DEGENERATION, ---- tschón, f. 3. Urartande, försämring.

DEGIG, a. 2. 1) Som liknar *deg*. *D. massa*. *D-t ämne*. *D-t bröd*, illa jäst, och hvars massa är klabbig som *deg*. — *Syn.* *Degaktig*, *Degartad*. — 2) *Besmetad* med *deg*. *Vara d. om händerna*. *D-a händer*.

DEGIGHET, f. 3. Egenskapen att vara *degig*. — *Syn.* *Degaktighet*.

DEGKAFLE, m. 2. pl. — *kaflar*. Kafle, hvarmed *deg* utplattas, utkaffas, då man vill forma den till bullar, kakor, o. s. v.

DEGKNIF, m. 2. pl. — *knifvar*. Knif, som begagnas att dermed afdela arbetad *deg* i smärre stycken till formning i bullar, kakor, o. s. v.

DEGNA, v. n. 1. (föga brukl.) Se *Dega sig*.
DEGRADATION, --- tschón, f. 3. 1) Straff, bestående i en persons nedflyttning ifrån en högre till en lägre grad. — 2) (fig.) Förnedring, försämring, förfall.

DEGRADERA, v. a. 1. 1) Till straff nedflytta någon ifrån en högre värdighet, post, till en lägre. — 2) (fig.) Förnedra, förringa, försämma. — *Degraderande*, n. 4. o. *Degradering*, f. 2.

DEGSPAD, n. 5. (föga brukl.) Vatten, som användes vid degknådning.

DEGSPADE, m. 2. pl. — *spadar*. Spade, hvarmed *deg* upphämtas ur bakträget och lägges på bordet, för att vidare arbetas och beredas.

DEGSPORRE, m. 2. pl. — *sporrar*. Litet uttagadt hjul af messing, hvarmed kaffad *deg* utskäres.

DEGTRÅG, n. 5. Se *Baktråg*.

DEGUMMERA, v. a. 1. (tekn.) Betaga rått silke dess styfhet.

DEISM, de'issm, m. 5. sing. Lära om Gud, på grund af blotta förnuftet, med förnekande af uppbarelsen.

DEISMUS, de'issmus, m. (lat.) Se *Deism*.

DEIST, de'isst, m. 5. En, som bekänner sig till Deismen (se d. o.).

DEISTERI, deissteri', n. 5. Tillgifvenhet för deismen.

DEISTISK, a. 2. 1) Som tillhör eller har afseende på, enligt med deismen. *D-a läror*,